

[Bausgaard.]

nu bliver, bliver det ikke til gunst for de mindstbemidlede, idet han henviser til den utilfredshed, der er i Lægeforeningen med forslaget. Sådan snakker de ræve for de gæs. Man kommer virkelig her og siger, at det er de mindstbemidlede, man vil tage sig af, men hvad indeholdt forslagene fra venstre og de konservative? Indeholdt de ikke, at de skulle betale de 40 mill. kr.? Indeholdt de ikke en 3 kr.s kontrolbetaling også for de mindstbemidlede? Og så snakker man om, at dette lovforslag ikke giver muligheder for de mindstbemidlede. Ja, ja, man kan have den indstilling, og det ærede medlem hr. Peter Larsen spørger, hvad det radikale venstre egentlig skal have tak for. Vi gør såmænd ikke krav på at få tak fremfor andre, men skal der siges tak i dag, så kan der i alt fald siges tak for, at vi nu har fået en ordening for fortsættelseskasserne.

Jeg tror, at hvis det ærede medlem ville henvende sig til fortsættelseskassernes ledelse, ville han erfare, at det grundlag, der tidligere var for uenighed og modvilje fra den side, ikke mere er til stede. Men hvis man virkelig alvorligt har villet som jeg, nemlig forsøge at nå til enighed i denne sag, så havde man ikke — sådan som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen og også det ærede medlem hr. Peter Larsen omend i mere afdæmpede vendinger — sagt, at der her kun er tale om et enten-eller. Er man så utilfreds med det, der er opnået, nu vel, så havde der måske med en noget anden indstilling været mulighed for, at vi kunne være nået et stykke længere frem. For hvad er sandheden? Sandheden er den, at det, som jeg og oppositionspartierne tidligere indvendte imod lovforslaget, var, at der ikke var ligestilling mellem B-afdelingerne og fortsættelseskasserne. Nu vel, absolut og formelt er den der ikke. Kan i øvrigt nogen på nuværende tidspunkt sige, hvad der er den absolutte ligestilling? Man kan jo ikke bestride, at der er pålagt B-afdelingerne byrder og pligter, som ikke er pålagt fortsættelseskasserne. Det er ikke så let at gøre op, hvor grænsen nøjagtigt går for ligestilling, men man har hidtil sagt, at det, vi skulle tilstræbe, var at få ligestilling, når fortsættelseskasserne skulle fortsætte deres virk-

somhed. Nu, hvor jeg mener man er kommet om ikke helt så dog et meget, meget langt stykke frem mod denne ligestilling, er det pludselig ikke det, der interesserer det ærede medlem mere. Nu er der kommet en anden ting at hænge sig i, og det er, hvad der skal ske, hvis fortsættelseskasserne ikke vil fortsætte deres virksomhed. Så kommer man og truer med grundloven, selv om man ved, at grundlaget er meget spinkelt. Men da man nu ikke mere kan køre på, hvordan fortsættelseskasserne skal kunne arbejde, er der altid den mulighed tilbage, at man kan køre på, hvordan de er stillet, hvis de ikke skal arbejde videre. Jeg tror nok, at når man er kommet over denne debat og lidt mere afdæmpet og roligt kan bedømme, hvad der egentlig er sket i denne sag, vil det ikke kunne siges, som det ærede medlem hr. Peter Larsen sagde, at det radikale venstre sammen med de andre regeringspartier har vist mere ivrighed end saglighed. Det bliver ikke det billede, der bliver stående. Jeg beder det ærede medlem og alle andre se på kommissionsbetænkningen og på, hvad der er sket vinteren igennem i udvalgsarbejdet — det udtrykker ikke ivrighed fremfor saglighed. Nej, et helt andet indtryk vil fæstne sig, nemlig dette, at da oppositionen kun opstillede et enten-eller, havde den ingen vilje til samarbejde i denne sag, men valgte i stedet for — hvad der er blevet særpræget for den nuværende opposition — tåget partipolitik fremfor saglighed. Det er det, der bliver stående.

De ærede medlemmer kan være sikre på, at når denne debat har sat sig, vil det være det, der bliver stående. Der vil endnu en gang være leveret et lille bevis på, at det, der er den egentlige indstilling hos ledelsen af den nuværende opposition, er, at man, hver gang der er mulighed for det, sætter partitaktikken over sagligheden.

Havde man her virkelig ønsket et samarbejde, måtte man ikke have stillet det op som et enten-eller. Enhver vidste på forhånd, at det radikale venstre aldrig ville gå med til de forslag, som venstre og de konservative har stillet, og som nu — sådan forstår jeg det ærede medlem hr. Ninn-Hansen — er den eneste mulighed for, at man kan komme nogen vegne.

Jeg sagde, at det var logisk angribeligt,